

на едно дърво пълна съ хлѣбъ, взѣмахъ я и като я окачихъ на рамото си, казахъ имъ: Ако не бѣхте ме лѣгали, щѣхъ да взѣма по малко хлѣбъ, нѣ понеже ме излѣгахте, — ще го взѣма съ торбата; и забихъ пакъ изъ гората. Избрахъ си едно много гъсто мѣсто, гдѣто се разположихъ да си почивамъ, извадихъ отъ торбата хлѣбъ-тъ, нахранихъ се и лѣгнахъ да се понася, защото бѣхъ много уморенъ. Позаспалъ съмъ и когато се събудихъ, бѣше възло да се разсъмнува, въ главата ми се завѣртахъ разни мисли., вѣдъ на около ми гора, не знаяхъ на кѣдъ да отида и какво да правя..., Да се върна въ село—лошо, да стоя въ балкана—пакъ лошо, и азъ не знаяхъ кое отъ двѣтъ да прѣдпочета. Най—послѣ рѣшихъ да прѣмина балкана и да се заловя тамъ негдѣ на работа, гдѣто си мисляхъ че ще прѣкарамъ по—свободенъ животъ, тѣй като тамъ никой нѣма да ме познае. Това като намислихъ, ставахъ отъ мѣстото си, прибрахъ оставалия хлѣбъ въ торбата и заловихъ на прѣки прѣзъ балкана. Съ голѣми усилия, до вечеръ-та, едвамъ успѣхъ да се искача на единъ високъ връхъ, който се вика „царевъ—връхъ,“ този връхъ е почти голъ и отъ него се вижда нашето село съ което за послѣденъ пѣтъ се опростихъ съ погледъ—тъ си. Отвѣдъ балкана, отъ гдѣто ми прѣдстоеше да прѣмина, виждаше се една голѣма гора, до която имаше доста дълго и голо пространство, цѣла нощъ пѣтувахъ и на утринъ—та едвамъ пристигнахъ и нагазихъ въ оная гора. Като вѣрвѣхъ изъ гората намерихъ единъ пѣтъ по който бѣше познато че на скоро сж минали нѣкои пѣтници съ конѣе и трѣгнахъ изъ него, той водеше прѣзъ срѣдъ гората къмъ истокъ,

Подиръ единъ часъ пѣтувание, стигнахъ на една полянка, гдѣто се спрѣхъ да си почина подъ едно дърво. Туку що седнахъ притуцурка единъ конски вѣрвежъ, който идѣше отъ срѣща къмъ мене. . Отъ далечъ неможихъ да видя отъ гъстака, като какъвъ ще да е този